

ACZÉL GÉZA
(szino)líra
torzósztár

aranyos

nem sejtem mennyire egyéni sors és mennyire a biológia hülye lózungokat felülíró uralma ha az ember romosodván lassan mizantróppá válik előbb csak a csodák meglehetősen naiv burka az mi a fizikai szenvedések mögött a pszichéből leválik aztán a riasztó tömegélmény esik szét darabokra s idővel már nemcsak az arctalan feszültség de a benne meglesett személy is ronda mivel intellektusáról a távozni készülő már régóta lemaradt hisz katéterek ultrahangok foglya ráadásul úgy hogy silány kontrajáték lenne ha bizakodna tapasztalva a gyógyító szakma véges tudományát beárnyalva a képbe az eszelős félelmet és néhány maga mögött hagyott árvát akik szerencsés esetben a hiányt gyorsan kiheverik ám végkielégítésnek eme érzés sem valamilyen fel-emelő kincs mely az összemáshkált pályát súlytalanítja és mire ráébredne az ember e furcsa csavarásnak mi is a nyitja már el is tünedezett együtt érző nemzedéke legfeljebb a jobb a béke sunyi igéje kezd igazodni a lojálisan túrt világhoz amelyben csak ritkán villan meg valamilyen szeretet ha néha a homokozóból kis vödrével az aranyos baba rád nevet s előnti arcát az öröm

arányos

egykoron öregedő barátaimat nehezen viseltem ha némi rezignációval kényszeredetten szóltak nekik élők helyett inkább a holtak mivel visszatértek a klasszikusokhoz miközben én felajzott indulóként nyomtam volna a gombot még akkor is ha egy szinten a tökéletesség kétes derűjét magam is megéltem olyannyira hogy a nyomasztó művészeti örökségben gyakran alig fogott a ceruzavégem hiszen már minden meg van írva s a különféle formabontó elméletekre zordan ráhúzott líra valahol az érzelmi lényegét elejti miközben zakatol mint a verkli noha ezt nem is szívvel kell tekerni csak hát a korhangulat utánnozhatatlan mása hiába hajazna nagy poétikákba mártott költői bibliákra ami itt az elvontság megfajtott gyönyöre odébb már a kihűlt világ sűrű szótározásba kényszerített bája amely megrendítően kapaszkodna egy régen elsüllyedt világba a történetiség koloncával nyakán ám épp e különös patina zúzza szét a túléltség valós kortársi erényének

bárgyú igazát közben a teremtő kételyek mögött lassacskán megtelepszik a magány a szellem hiába sugall arányos határt melyet hagyomány és újítás egységének hív a tudomány

aranypármén

a meleg anyai öl és a lepkékkel teli naményi szilvákert után jött még egy utolsó paradicsomi állapot mikor a török szegfűvel telített udvarról a kisgyerek nagyapa mesés kertjébe juthatott melyben rögtön balról állt egy szilvafa ennek a beregi bőségtől volt kedves az illata vele még az ezoterikus aranypármén festői termése feleselt különös zamata narancssárgás héj burkolta amin piroskásan futott az erezet a narancs asszociációja persze csak később került rája hiszen az összevetés sem az alma kára legfeljebb a nagyüzemi pazarlás gondja majd követte a meggy fájának sejtelmesen suhogó lombja a sor végét már eltörölte a feledés az egykori hobbikertes logikájával a zöld hulladék volt ott komposztálva a fordulót bezárta a vaj ízű hatalmas körték rogyadozó ága a túlsó sarkon karácsonyi illat borította a birsalmafát aminek tövében családias szalonnasütő idézte nagyapát idebb akár egy tiszta svájci lakban összkomfortos disznóól jutott évente egy kismalacnak csak középen a lugas volt telegereblyézve mivel a szívbeteg nagyinak régóta termése lett az orvosi reménye ezért arrafelé nem is randalírozhattak a csintalan unokák

